

Můj první záchvat s bigbígem souvisel s bratránkem Jardou, kterej hrával na kytaru, a když jsem k němu chodil na návštěvu, pouštěl mi „bigboš“. Tehdy měl doma na nástěnce nápis DESTRUKCE a prohlašoval, že se tak bude jmenovat jeho kapela. A já mu ten název drze ukradl a pojmenoval tak ve škole kapelu svoji.

Tenhle bratranec mi půjčil můj první booster, tedy efekt na zkreslení zvuku, abych měl opravdu pocit, že hraju bigbít. Ono to teda ukrutně vazbilo, pomalu to nehrálo, bylo to udělaný tak, že doma něco strašným způsobem vyleptal na tišťák, hrozně prasácky, k tomu pár nějakých tranzistorů, odporů a tak dál.

A mě zajímalo, jak se to dělá, co to dělá a proč, a tak jsem si tenkrát řekl, že půjdu na slaboproudou průmyslovku, na elektro, abych si mohl postavit barevnou hudbu, zesilovač a všechno sám. Takže můj první booster byl v dřevěný krabičce od doutníků a pamatuju si dodnes, že tam byl i Schmittův klopný obvod, aby to nevazbilo. Ale stejně to hrozně brumlalo a vazbilo, a aby to nedělalo tyhle šílenosti, byla celá ta dřevěná krabička zabalená do alobalu. Vypadala jako alobalovej útvar, do kterýho vedly vepředu a vzadu dráty, a přes to si člověk brnkal a pokoušel se o elektrifikovaný zvuky. Klasický začátky na koleně.

Na střední škole jsme samozřejmě zase dali dohromady školní kapelu – když jsem někam vlezl, vždycky jsem se snažil něco zorganizovat –, a jak jsem již zmínil, říkali jsme si Destrukce. V tý se mnou hrál na baskytaru nějaký Milan Machulda a na bicí jsem přes známý z Jinonic přitáhnul kamaráda, nějakýho Honzu Benáka z Radlic. Na kytaru s náma hrál Karel Ešpandr, kterej furt zkoušel nějaký jazzoviny a my ho zase tlačili do bigbítu. Pak se z něj stal docela známej muzikant, pokud vím, natáčel nějaký desky i v Anglii.

S touhle partou jsme si zahráli i ve slavným Děčku čili v klubu Dvojka na Vinohradech. Kluci z Destrukce potom začali hrát jazzrock, což bylo trošičku mimo moje gusto, a dokonce vystupovali na chmelech pro študáky, ale to už se jmenovali Segment. Takže Destrukce se přeměnila na Segment, akorát já už jsem s tím v tý době neměl nic společnýho.

Jakmile jsme měli chvíli volna, brnkali jsme s kamarádama na kytary, to mě bavilo nejvíc. Doma, ve školních kapelách, kdekoli.

•

Na průmce jsem vydržel dva roky, vyhodili mě kvůli průšvihům a taky kvůli snížený známce z chování, která mě provázela celou střední školou. Jednou jsem řešil – to už bylo na hotelovce – své známky z chování a zjistil jsem, že mám krásnej průměr 2,46, což znamená, že se mi občas podařilo zlepšit si trojku na dvojku. Ale průmka mi ty dva roky bohatě stačila.

Problém byl v tom, že učitelský osazenstvo bylo jednak po psychický stránce, světonázorově a politicky docela šílený, ale hlavně příšerný, co se týče kvalifikace – ředitele školy nám dělal nedoučený truhlář, kterej ovšem byl předsedou strany nebo nějakýho výboru. Navíc jsem nebyl zrovna jejich oblíbenec i kvůli delším vlasům. Kupříkladu jeden učitel mi zajistil třídní důtku za to, že jsem si odkašlal před vstupem do školní budovy a obvinil mě, že plivu na školu. Byla

ALEŠ BRICHTA

to hrozná doba, a když dneska upozorním, jak to tenkrát vypadalo, tak se každé usmívá a nikdo tomu nevěří. Ale taková byla realita.

Tenkrát se člověk snažil vydělávat si jakýmkoli možným způsobem. Já se přihlásil do komparzního rejstříku pro filmy na jakýkoli natáčení. Prostě když budou potřebovat komparz, budu dělat někde blbečka, patník u silnice a tak.

A jednou jsem byl pozvaný, že točej film *Zítřejší vstanu* a opařím se čajem. Dokonce mě vzali ke krejčímu, který mi ušil nějakou uniformu. Ve filmu se mihnu asi na tři vteřiny, dělám nějakýho strážného v letovém středisku, ale sám sebe jsem nepoznal a ani jsem si nevšiml, že tam jsem.

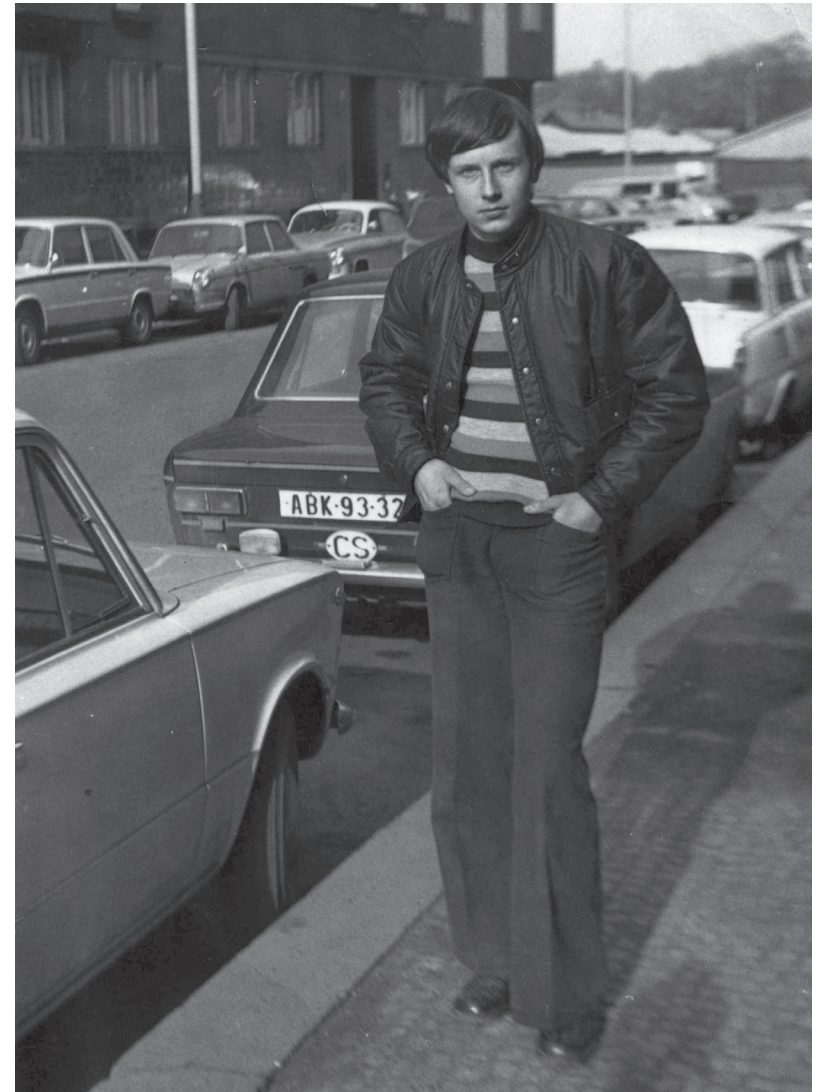
Šli jsme točit na metro I. P. Pavlova, ze kterého udělali jakože moderní odletovou halu se strojem času nebo něco takového, a točilo se i v hotelu Intercontinental. Úžasnej fór byl, že nás nahnali do hospody u metra na Pavláku, kde jsme měli takovou jakoby šatnu. A já z toho měl strašnej záchvat smíchu, protože v té hospodě jsme seděli mezi natáčením, čekali, až nás zavolají, no a abychom měli klid, tak nás hlídali policajti. Mně bylo nějakých šestnáct, chlatal jsem pivo a policajti hlídali, aby nás nikdo nerušil.

Komparzisti byli většinou lidi z vejšky, kecal jsem tam s jedním z nich, a jak jsme byli rozchlastaní, jeli jsme k nám domů. Maminka tenkrát odjela na tejden někam na chalupu, tak jsem vlezl do baru, pak jsem vytáhnul klíče od autáku a říkám, že se můžeme projet. A on že jasně, tak jsme se jeli projet autem... Což se ukázalo jako osudový.

•

Zalíbilo se mi to. Druhej den jsem dorazil do školy a říkám: „Hele, chlapi, kdyžtak mám klíčky od auta, můžeme někam vyrazit...“ Oni se tvářili jako proč ne, takže jsme se se třema klukama od nás ze třídy sebrali a šli jsme k nám. Já vzal klíčky, sedli jsme do auta, nastartoval jsem a vyjeli jsme směr Kolín.

Dojeli jsme do Kolína, a když jsme se vraceli zpátky, tak se jeden z těch kamarádů zeptal, jestli bych mu to nepůjčil, že by si taky zku-

I tohle byla 70. léta – třeba ty příšerný kalhoty do zvonu z podivnýho materiálu s nažehlenýma pukama. Taková holt byla doba.

Na škole jsem se párkrát nevyhnul ostříhání, prej abych vypadal slušně. Tomuhle účesu jsem říkal „na blbečka“ a podle toho se tu taky tvářím.

sil zařídit. Tak jsem si přeseďnul na sedadlo spolujezdce a dal mu klíčky.

Jenže bohužel u Českého Brodu, když jsme jeli po hlavní a potřebovali jsme odbočit doprava na Prahu, kluk nějak zazmatkoval, a místo aby odbočil, jel šikmo a napral to do příkopu. Já idiot nebyl připoutanej, a tak jsem proletěl předním sklem ven. Měl jsem rozřezanej ksicht, přijela sanitka, naložili mě, všechno v háji. Druhý dva kluci, co byli s náma, najednou řvali: „Pánové, my jsme tady vůbec nebyli, mizíme!“

Probral jsem se až v nemocnici v Kolíně nebo kde, zkrátka tam, kde mě šili. Výsledek byl takovej, že jsem přišel o oko a měl jsem asi šedesát stehů v obličejí. Pořezanej jak magor, všechno v prdeli, a navíc průser. A ty důsledky! Máma pochopitelně nemohla lhát, že nám dala klíčky od auta, to by měla průšvih i ona, takže nám to napálili jako odcizení vozidla. Skončili jsme u soudu. Ti dva kluci, co jeli s náma, dostali podmínku čtyři měsíce na rok, já dostal pět na patnáct měsíců a kluk, co řídil, dostal rok podmíněně na dva roky. Takže jsme všichni vypadli od soudu s podmínkou, nic moc.

A teď si to vezte, jak jsem se asi mohl cítit. Šestnáctiletý puberťák, najednou bez jednoho oka, šedesát stehů v ksichtě, hotovej Frankensteinův výtvar. Navíc jsem okamžitě dostal vyhazov ze školy, skončil jsem na průmyslovce, opravdu to byl masakr.

Ale musel jsem se nějakým způsobem postavit na nohy. Tenkrát mi strašně pomohla máma. Domluvila mi, že můžu nastoupit na hotelovou školu, takže jsem šel na hotelovku v Praze, znova od prvního ročníku. Navíc mě odtáhla na kliniku plastický chirurgie k profesorovi Fárovi do vinohradský nemocnice, aby zkusil nějaký vybroušení jizev, abych nevypadal jako Quasimodo.

•

Tyhle věci jsem nějak odabsolvoval a najednou jsem v těch šestnácti letech byl v bodě nula. A začínal jsem vlastně úplně od začátku, věděl jsem prdlajs, co bude. Začal jsem teda studovat tu hotelovku,